

Palo Mato

Tipus de joc: joc d'exterior.
Lloc on jugaven: al carrer.
Material: 1 pala de ping pong i una pilota.
Nombre de jugadors/ores: més de sis.

Descripció del joc

Era un joc de nens. Tiraven la pilota amb la pala. En tirar deien: "Palo Mato". Si no l'entomava al vol cap nen recollien la pilota i el mateix nen la colpejava amb la pala tantes vegades com apostava. Si ho aconseguia, tornava a tirar.

Font d'informació: Gabriel Morell, 1929

Montse Prats i Encarna Mecías

Crònica a Déu

Crònica a Déu que el Sr. Ramon Gatius Serés va redactar amb motiu de la festa d'homenatge als padrins, a la qual ell participa, i que ha demanat reproduir en aquesta publicació.

CRÒNICA A DÉU

Excel·lentíssimes autoritats, germanes i germans, famílies totes.

Tots els que veniu a participar dels actes eclesiàstics, a la casa de Déu, moltes gràcies a tots.

A Déu voldria que se'l respectés més, perquè Ell ens dona el pa de cada dia, i avui ens dona vida a tots i el destí a cada persona.

Germanes i germans, tots sabeu que al món lluitem per la nostra vida, sigui un dia, uns mesos, unes hores o uns minuts, i voldriem que als avis se'ls respectés més i se'ls donés una mica més d'afecte, de carinyo. Jo, particularment, voldria entregar la meva ànima a Déu en un raconet de casa meva. També voldria que els pobres no haguessin d'acabar en aqueixos refugis o cases anomenades residències de la tercera edat.

Déu avui ens dona una força, una energia, que la comparo amb una bombeta encesa, per petita que sigui. Però el dia que DÉU ens demani aquesta energia, se'ns parará el motor, la bombeta no cremará i ens quedarem a les fosques. Així és que el dia que DÉU ens reclami la nostra ànima, també se'ns parará el motor de la vida, tancarem els ulls i ens quedarem a les fosques.

Germanes i germans, tots sabeu que darrere nostre puja una altra generació, i els desitjo molt força i llarga vida, però sobretot els desitjo que no tinguin odis, ni enveges, ni baralles i així el dia que ells puguin manar que facin entre tots un poble nou i que benvingut sia per a tots.

Ara els he de deixar perquè el pastor continuï la Santa Missa.

Per acabar, jo avui, des de aquí, la casa de Déu, us envio una forta encaixada de mans i una molt forta abraçada a tots.

Ramon Gatius Serés

La tarifa de l'aigua

La nova Directiva marc de l'aigua de la Unió Europea estableix una sèrie de criteris de gestió diferents als que tradicionalment s'han aplicat fins ara al nostre territori. Alguns d'ells són:

Gestionar l'aigua protegint el recurs i el seu estat ecològic.

Reflectir en els preus els costos reals del servei i incorporar-hi els costos ambientals.

Prendre la conca hidrogràfica com una unitat i fer-ne una gestió integrada.

Tant el Govern de la Generalitat com el de l'Estat espanyol aposten actualment pel compliment de la Directiva marc i per una gestió de la nova cultura de l'aigua. Els criteris establerts des de l'Ajuntament d'Alpicat també van en aquesta direcció.

La nova tarifa de l'aigua

La tarifa d'aigua actual que s'aplica al municipi no ha variat des de l'any 1990, la qual cosa no permet incorporar els costos de manteniment del servei d'aigua.

El nou sistema tarifari, aprovat per l'Ajuntament d'Alpicat i d'aplicació a partir del març del 2005, segueix la lògica de recuperació de costos de la Directiva marc de la Unió Europea i aplica criteris d'incentiu econòmic de l'estalvi que permeten:

Incentivar l'estalvi i gravar els consums extremadament elevats.

Garantir que les famílies puguin fer el seu consum bàsic a un cost assequible.

Cobrir els costos de gestió del servei.

Fer front a les noves inversions que són necessàries.

El rebut de l'aigua

El rebut de l'aigua està compost per quatre conceptes bàsics: quota de servei + tarifa de consum + cànon de l'aigua + IVA

La quota de servei

La nova tarifa estableix una quota de servei que variarà en funció del tipus d'habitatge i permet garantir un ingrés mínim pel manteniment bàsic de les infraestructures, amb independència del consum. Concretament, hi ha prevista una sèrie d'inversions en la xarxa d'abastament d'aigua per valor de 90.000 euros. En aquest sentit, la principal inversió és la substitució de canonada de la xarxa per d'altra de nova generació, que garanteix un subministrament de més qualitat i més estable. L'anterior tarifa, en lloc d'una quota de servei, establia satisfer un consum mínim de 7m³/mes, amb independència de si es consumien o no, amb la qual cosa es desincentivava l'estalvi.

Tarifa de consum

S'ha establert una tarifa amb tres blocs de consum, amb l'objectiu d'incentivar l'estalvi, gravant els consums excessius i garantint els consums bàsics a preus accessibles.

El primer bloc (fins a 10m³/mes) està pensat per garantir a un preu baix el consum bàsic d'una família. En aquest consum hi ha aproximadament el 50% de les famílies usuàries del servei d'Alpicat.

Cànon de l'aigua

A més de la tarifa municipal de l'aigua, que ha de servir per cobrir els costos del servei, l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) carrega el consum d'aigua amb un cànon que també va en funció dels metres cúbics consumits. La Generalitat ha modificat recentment aquest cànon; les famílies amb més de tres membres que ho sol·licitin a l'oficina de CASSA, a l'Ajuntament o a l'ACA (www.gencat.net/aca o bé al tel. 902 012 345), se'ls ajustarà el límit de cada bloc per tal de garantir un consum bàsic per persona i no per habitatge, ja que no consumeix de la mateixa manera una família de tres persones que una de cinc.

Atenció al públic

L'oficina del servei d'aigua potable està ubicada a les oficines que l'Ajuntament d'Alpicat té al Casal; us hi podeu adreçar els dijous, de 9 a 13 hores, per fer-hi qualsevol consulta o gestió.

També hi ha a disposició dels usuaris el servei telefònic 901 100 110 des del qual us atendrem tant les consultes de caràcter administratiu com els avisos d'averies.

Servei d'aigües d'Alpicat

Llibres i roses

Com cada any amb l'arribada de Sant Jordi els carrers s'omplen de gent. Si ens hi fixem bé en trobarem de tota mena, des del que sembla que només compra llibres un cop l'any, al que ho mira tot i al final no es queda res. I sempre, faltaria més!, passant per qui compra el primer llibre que li cau a les mans, ja que, total, només És per complir amb la parella.

Algú pot pensar: estranya cultura aquesta que limita el gust per llegir a un dia a l'any.

I un altre afegirà: l'important és que hi sigui. Potser sense aquesta festa hi hauria gent que no en compraria mai de llibres.

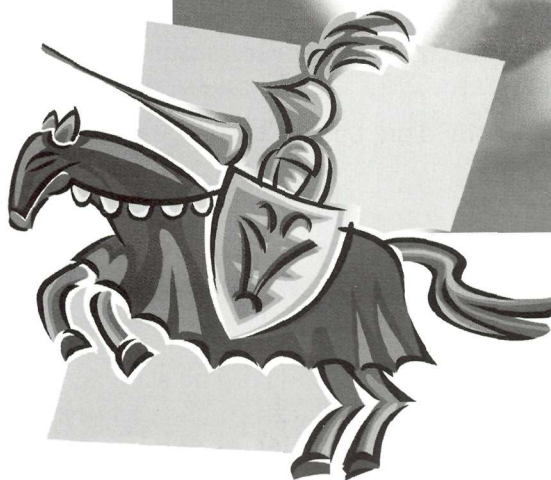
Tant se val! L'únic cert és que hi ha tota una sèrie de coincidències que han fet que aquesta celebració prengui una dimensió colossal.

La Diada del llibre es va començar a celebrar a Espanya l'any 1926. De bell antuvi tenia lloc el 7 d'octubre, en commemoració del naixement de Miguel de Cervantes, i amb l'objectiu de difondre els llibres i la lectura, així com la seva venda al carrer.

Segurament si l'any 1930 no s'hagués canviat la data per la del 23 d'abril, dia de la mort de Cervantes, no tindria tota la càrrega simbòlica de què gaudeix actualment.

Ves per on, la incertesa climàtica de la tardor va ser favorable per ajuntar una data tan assenyalada per a la cultura, amb un dia en què s'exalta el romanticisme.

La imatge de sant Jordi, muntat en el seu cavall blanc, matant el drac o bé oferint una rosa a la princesa, esdevé un clàssic en la decoració de les parades i els treballs dels infants a les escoles. La gesta del cavaller ha originat dites, poemes, cançons, obres de teatre, contes i llegendes. Per als catalans és el dia de la cultura i el dia dels enamorats. Riudes de noies i dones passegen ufanes pel carrer amb la seva rosa, més ufana encara, en intangible complicitat les unes amb les altres i amb el somriure enigmàtic que produeix la satisfacció de saber-se estimades. Gairebé no importa d'on ha sortit la flor, si prové de la parella, del fill, de l'oficina o de la pastisseria on han comprat el pa a primera hora. El seu valor rau en el fet de dur-la ben a la vista de tothom amb la mirada altiva i l'orgull de saber que algú ha pensat en ella.

És curiós, però, fixar-se en l'expressió d'aquestes mateixes dones si el que fan es triar un llibre per regalar. Mai se sap si el regal agradarà, si serà llegit o romandrà eternament oblidat en alguna prestatgeria polsosa. Comprar un llibre esdevé, pel fet mateix, una gran aventura. Posar-se en el lloc de l'altre i endevinar quina seria la seva elecció no és una tasca fàcil, encara que sempre val la pena intentar-ho.

Tal vegada em pregunto: com hauria acabat la llegenda de sant Jordi, si en donar-li una rosa a la princesa aquesta li hagués retornat el present tot regalant-li un llibre?

Anna Gairí Blavi

A la colònia lunar

1. Quasi tots els divendres, Alexandre sentia un pes a l'esquena i una tibantor al coll que no sabia clarament d'on provenien. Intuïa que de les llargues hores de classe a l'Institut. La setmana a l'Institut de la colònia lunar **Satisfacció I** havia estat atapeïda d'exàmens i d'hores tòrrides a les aules (quin cansament a última hora amb el sol cremant les persianes del desdoblament V!) i, a la tarda, s'estirava rendit al sofà mirant la tele digital amb quatre cents canals. Amb el comandament anava passant de l'un a altre fins que enxampava un partit de rugbi australià o una pel·lícula del mil nou-cents.

Després de berenar apareixia carrer amunt amb una pilota de bàsquet a la mà i, sol, anava a la pista de bàsquet del poliesportiu climatitzat.

El poliesportiu era quasi buit. I ell amarrat a la pilota roja com si fos un talismà.

Corria botant la pilota d'un costat a l'altre. S'aixecava en suspensió i mirava d'encistellar la bola. Corria, botava, girava, flexionava els genolls.

A la vora de la pista, una colla de xiquets jugaven a futbol desganadament. Es limitaven a llençar la pilota amb un cop sec cap a la porteria i a repetir els xuts d'esma. Se'ls va mirar amb una punta de desdeny. "Un joc és sempre un joc mental. Aquests xiquets es limitaven a repetir moviments robòtics".

Un d'ells va saludar Alexandre. Va pensar que aquell era el noi a qui se li havia mort el pare jove a principis d'estiu i se'n sentia solidari. El recordava atordit una tarda de juliol, quan una gernació s'estava al tanatori modern, estrenat de feia poc, fent el primer dol de la colònia lunar. Va veure molts homes que no sabien on mirar. Ell el recordava plorós, amb la cara inexpressiva, sense cap aprenentatge previ de la mort i del dol.

Molt jove, potser només catorze anys.

Entre els entrenaments tècnics d'adaptació al clima de la lluna, no hi constava pas l'aprenentatge de la mort.

Alexandre jugava desafinat. Pensava en el pare i la pilota es decantava al costat dret, feia una paràbola irregular i anava a petar contra l'anella de ferro. El so desacordat del cercol li evocava el seu desafinament interior. La pilota roja es passejava pel cercol i sortia fora llepant els límits. Una altra vegada topava amb força al tauler o es quedava curta i fregava la malla com una burla. Fins que no va asserenar-se: "Calma't, Alexandre, i tira-la dins. Posa't més a prop, intenta un tir més fàcil i la pilota entrarà. No busquis sempre el tir més complicat" - Així que es va apropar a la cistella i, a frec de tauler, es va alçar en suspensió, dret i amb la mirada concentrada, va aviar la pilota, que va volar descrivint la trajectòria d'una bomba i va entrar en una cistella neta i va dir-se: "la primera". Li agradava el soroll de la malla de corda quan la pilota hi entrava.

I després hi tornava: "la segona". Després, revenia el record del pare i la fallava moltes vegades.

A la colònia lunar de "Satisfacció I", destinació d'una colla d'enginyers de mines que extreïen or de la lluna, s'havia produït la primera mort i la cosa no era fàcil de pair. Ismael Borrow, pare d'Alexandre era el primer jove que havien incinerat. Alexandre encara sentia el brogit tremolador del foc com una obsessió. Cremava i es consumia com una teia, com la combustió d'una nau espacial. I no s'ho treia del cap. La feta havia estat molt sorprenent: tothom havia viscut fins llavors com si no s'haguessin de morir mai. I molt menys als quaranta anys. Així que les cares llargues del dia de la incineració van ser un record molt vívid a la colònia.

La vella moral tampoc no servia per consolar-se." On era l'altra vida? Al planeta vermell que veia nítidament els vespres lunars d'estiu? On?", es demanava desconsoladament Alexandre mentre encistellava, ara

